

spørgsmålet om under en eventuel konflikt-situation at sikre ytringsfriheden. Mindretallet har blandt andet under henvisning til den oven for nævnte henvendelse fra Danske Dagblades Fællesrepræsentation stillet forslag om, at hvis der ikke under en konfliktsituation opnås sådanne overenskomster, der sikrer ytringsfriheden i dagspressen, påhviler det statsministeren at foranledige nedsat en voldgiftsret, der træffer afgørelse af de pågældende overenskomstspørgsmål.

Med hensyn til sammensætningen af og grundlaget for en sådan voldgiftsret henviser mindretallet til principperne i det af det radikale venstre i folketingssamlingen 1955-56 fremsatte forslag til lov om voldgift i arbejdsstridigheder.

Mindretallet har i sit ændringsforslag til lovforslaget vedrørende adgang til udsættelse af konflikter yderligere foreslået, at den i § 4, stk. 5, givne adgang til udsættelse blev overladt til statsministeren. Betingelsen for at udsætte i de af nærværende bestemmelse omfattede tilfælde er, at forligsmanden skønner, at fortsat mægling ikke har udsigt til at føre til overenskomst, og at det drejer sig om tilfælde, hvor den truende arbejdsstandsning berører livsvigtige samfundsinstitutioner. Når en konfliktsituation har udviklet sig dertil, må det efter forholdets natur være statsministeren, der træffer afgørelsen til værn for de livsvigtige samfundsinstitutioner.

Man har i udvalget drøftet at henvise pressen til fornyet behandling i arbejdsretskommissionen. Da en sådan fornyet henvisning ifølge ministeren og flertallet alene kunne tage sigte på fremtidige situationer og ikke på en eventuel konfliktsituation i foråret 1958, vil der ikke herigennem være mulighed for en løsning af den aktuelle situation.

Det radikale venstres medlem af udvalget (Baunsgaard) ønsker at understrege, at der i denne situation, hvor arbejdsmarkedets parter er enedes om nye forhandlingsregler, der af parterne og den neutrale forligsinstitution hævdes at indeholde nye, væsentlige muligheder for at undgå eller begrænse konflikter af større omfang, bør gives parterne ro til at udnytte alle forhandlingsmuligheder under den medvirken af forligs-

institutionen, som måtte vise sig nødvendig.

Først i det tilfælde overenskomstforhandlingerne måtte sluttes uden opnåelse af enighed og vigtige samfundsinteresser, herunder den frie meningsdannelse i dagspressen, måtte komme i fare, vil tidspunktet være inde til at træffe de foranstaltninger, der måtte være påkrævet.

Ændringsforslag.

Til § 1.

Af *arbejds- og boligministeren*, tiltrådt af et flertal (Baunsgaard, Einer-Jensen, Per Hækkerup, Carl P. Jensen, Lund Jensen, Helge Madsen, Poul Nilsson, Hans Rasmussen og Ravn):

1) I den foreslåede affattelse af lovens § 4, stk. 5, ændres i 2. punktum ordene „De tre forligsmænd i forening“ til: „Forligsmændene“.

Af et *mindretal* (Henry Christensen, Erik Eriksen, Thisted Knudsen, Axel Kristensen, Aksel Møller, Sønderup, Adolph Sørensen og Poul Sørensen):

2) Den foreslåede affattelse af lovens § 4, stk. 5, udgår, og der indsættes i stedet:

„Stk. 5. For så vidt forligsmanden skønner, at fortsat mægling mellem parterne ikke har nogen udsigt til at skabe grundlag for et mæglingsforslag, der har mulighed for at blive vedtaget af begge parter, skal han, inden han opgiver mæglingen, i tilfælde, hvor den truende arbejdsstandsning vil ramme livsvigtige samfundsinstitutioner eller samfundsfunktioner, herunder dagspressen, eller hvor forligsmanden anser arbejdsstandsningen for i øvrigt at have vidtrækkende samfundsmæssig betydning, til statsministeren afgive en redegørelse indeholdende en karakteristik af overenskomstsituationen med angivelse af hovedstridspunkterne. Statsministeren kan da kræve af vedkommende part, at den udsætter den truende arbejdsstandsningens iværksættelse i indtil 4 uger. Kravet kan også omfatte truende arbejdsstandsninger, der vel ikke i sig selv kan anses for at have vidtrækkende samfundsmæssig betydning, men hvis iværksættelse dog under den foreliggende situation skønnes at øve afgørende uheldig ind-